Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CII. No. 238. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, DECEMBER 15, 1995. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 15-го ГРУДНЯ 1995 р. Ч. 238. РІК CII.

О. Д-Р Л. ГУЗАР І О. Д-Р І. ХОМА ВИЗНАНІ ЄПИСКОПАМИ УГКЦЕРКВИ

Львів (АРІ–ВК). — Папа Іван Павло II визнав отців Любомира Гузара й Івана Хому Єпископами УГК-Церкви. Обидва отці разом з вже покійним о. Степаном Чмелем були висвячені тайно 2-го квітня 1977 року в каплиці монастиря Отців Студитів в Кастель Ґандольфо Біля Риму Патріярхом Йосифом Сліпим, який мав повну юриздикцію над всією територією України і згідно з декретами Берестейської унії, мав повне право висвячувати єпископів, а після цього повідомити Папу.

Патріярх Йосиф дуже турбувався долею переслідуваної УГКЦеркви в Україні, яка існувала і працювала в підпіллі. Патріярх побоювався, що КҐБ виарештує і знищить всіх підпільних єпископів і таким чином буде перервана канонічність в УҐКЦ. Щоб цьому запобігти предбачливий Патріярх висвятив вище згаданих отців на єпископів УГКЦеркви і кожному із них призначив юриздикцію над частиною території України. Перебуваючи 18 років у тюрмах і концтаборах, Патріярх Йосиф мав великий досвід з КҐБ і їх розвідкою в цілому світі. Тому акт свячень нових єпископів, призначених для Церкви в Україні не узгіднював з Апостольською Столицею і задержав в тайні навіть перед Папою. Згодом Патріярх Йосиф і його наслідник Патріярх Мирослав Іван Любачівський постійно зверталися до Папи Івана Павла II, щоб вони визнали отців Л. Гузара, І. Хому і С. Чміля Єпископами УГКЦеркви. Такого визнання не було 18 років.

Любомир Гузар народився 26-го лютого 1933 року у Львові. Українець, громадянин ЗСА. Висвячений в ієреї 30-го березня 1958 року, був духовником Колеґії св. Василія в Стемфорді. Здобув докторат з догматичного Богословія в Папському урбанському університеті в Римі, викладав еклезіологію в цьому університеті, був головою Товариства „Св. Софії" в Римі і з 1985

(Закінчення на стор. 4)

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ ПЕРЕБУВАЄ У ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

Київ (УНІАР). — 12-го грудня Президент України Леонід Кучма відлетів з офіційною візитою до Великобританії та Північної Ірляндії.

Програма візити передбачає зустрічі Л. Кучми з прем'єр-міністром Великобританії Джаном Мейджором, королевою Єлисаветою II та іншими офіційними особами.

Заплановано підписати міжурядові угоди про співробітництво у боротьбі з організованою злочинністю і наркобизнесом, про торговельно-економічну і науково-технічну співпрацю, автомобільне сполучення та ряд рамкових угод між міністерствами та відомствами України і Великобританії.

Вчинено замах на кандидата

Київ (Р. Р.). — У четвер, 7-го грудня, кандидат-реформіст депутат Верховної Ради України Левандівської округи Львова Ігор Пилипчук виступив на обласній телевізії. Виступ був увечері, а коли він близько 11-ої години повертався додому, в під'їзді відчув якусь небезпеку і різко повернувся. В ту ж мить пролунав постріл. Куля увійшла в ліве передпліччя на один сантиметр вище серця. Другого пострілу атентатчик не зробив, бо пістоля не вистрілила кулі.

У Львівському фізіо-пульмонологічному клінічному діягностичному центрі 34-річному І. Пилипчукові зроблено операцію. Його здоров'я поліпшується. Місцеві організації КУН, УРП та інші в оприлюдненій заяві гостро засудили факт замаху на кандидата, розцінивши це як політичний замах, оскільки він, як послідовний борець з організованою злочинністю мав добрі шанси виграти вибори.

Потерпілий розповів, що він розслідував справу торгівлі дітьми і майже завершив слідство. Але він часто „зазнавав тиску згори, знизу, зліва, справа". Отримував анонімні погрози телефонічно. І ось тепер його мало не вбили.

Японія вдячна ЗСА за їхнє наставлення до проблеми Курілів

Токіо. — Міністер закордонних справ Япнії Йогей Коно сказав, що він поділяє точку зору Масаакі Накаями, начальника Адміністративно-координаційного бюра країни, яке, крім усього іншого, сприяє всеяпонському рухові за повернення „північних територій", як у Японії тепер переважно називають південні Куріли, загарбані після Другої світової війни Совєтським Союзом.

М. Накаяма закликав уряд Японії подякувати американському амбасадорові у Росії Томасові Пікерінґові, який мав мужність під час поїздки на російський Далекий Схід висловити певність, що південні Курільські острови завжди належали Японії і тому Росія повинна повернути їх.

Японський міністер закордонних справ подякував Т. Пікерінґові. Підкресливши, що територіяльне питання є двосторонньою японсько-російською проблемою, Й. Коно висловив вдоволення тією обставиною, що Вашінґтон послідовно підтримує японську сторону у згаданій проблемі.

Як уже повідомлялося, думка Т. Пікерінґа щодо південних Курил настільки не сподобалася Москві, що російське міністерство закордонних справ оприлюднило з цього приводу офіційний протест.

Б. БУТРОС-ҐАЛІ ЗНОВУ НАРІКАЄ НА ЗСА

Бонн, Німеччина. — Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй Бутрос Буртос-Ґалі сказав в інтерв'ю для німецького журналу „Шпіґель", що З'єднані Стейти Америки винні в касу ООН понад мільйон долярів і „коли в найближчі два місяці ситуація не зміниться до кращого, то ООН, властиво, можна закривати. Ми є банкрутами".

Б. Бутрос-Ґалі підкреслив, що ООН „тепер вже не зможе здійснювати миротворчі операції , зокрема в Африці, де вони конче необхідні, а в майбутньому не матимуть ніякої змоги брати участь у миротворчих операціях такі держави, як Йорданія, Єгипет і Польща, яким ми багато заборгували".

Генеральний секретар ООН висловив декілька нових ідей щодо фінансування ООН, щоб вона не залежала від сплати внесків. Він, наприклад, вважає, що можна запровадити однодоляровий податок на кожний проданий у світі летунський квиток. „Адже весь міжнародний летунський зв'язок діє завдяки вкладенням ООН. У найближчий час я маю намір скликати всі країни — члени ООН на надзвичайну сесію з єдиною точкою порядку денного — як запобігти банкрутству Організації Об'єднаних Націй".

О. Мороз маневрує Верховною Радою

Київ (Р. Р.). — Тут у вівторок, 12-го грудня, на порядку денному сесії Верховної Ради України знову постала угода про приєднання українського парляменту до Міжпарляментарної асамблеї СНД.

Минулого тижня це питання не вдалося розглянути, бо фракції „НРУ", „Державність" і „Реформи" бльокували, відмовившись зареєструватися.

Цього разу на сесії головував Олександер Мороз. Він довго умовляв парляментаристів зареєструватися, пообіцявши, що рішення про приєднання до асамблеї СНД прийматися не буде, але відбудеться лише обговорення цього питання. Саме рішення зможе бути прийняте тільки після того, як закінчиться обговорення державного бюджету на 1996 рік. В такий спосіб кворум зібрано і Верховна Рада приступила до розгляду питань соціяльно-економічного розвитку України на наступний рік та інших макроекономічних питань, які є основними при формуванні бюджету.

Коментуючи бажання О. Мороза будь-що приєднатися до асамблеї СНД, колишній голова Верховної Ради Іван Плющ зазначив, що керівництво нинішнього парляменту України чомусь не враховує того факту, що Державна дума Росії ухвалила рішення про російський статус Севастополя і кілька разів надавала трибуну Сергієві Цекову, котрий закликав рятувати Крим від України. „Нас намагаються переконати, що мова йде про міжпарляментарні зв'язки, але все спрямовано проти незалежности України, — сказав І. Плющ.

Туристи повернулися з малярією

Київ (Р. Р.). — Група українських туристів, що повернулися з Тунісу, заразилася там малярією. Перших чотирьох хворих вилікували, але лікарі вважають, що загроза її поширення не минула, оскільки інкубаційний період малярії триває до трьох років, і якщо хворого вкусить комар, то він перенесе хворобу до інших людей.

Рік тому в Києві помер від малярії 42-річний пілот, який працював на міжнародних маршрутах. До лікарів не звернувся, щоб не втратити права літати. Коли його привезли до лікарні, то врятувати вже не вдалося. За друге півріччя цього року малярією заразилися 11 пілотів, які літали до Анґолі, Судану, Заїру. Якщо у 1994 році малярію було привезено із 14 країн, то у 1990 — із 21 країни, в тому числі з Азербайджану, Таджикістану та Індії.

В. Шмаров відвідує Мадярщину

Мадярщина (УНІАР). — 12-го грудня розпочалася офіційна візита до Мадярщини військової делеґації України, очолюваної міністром оборони Валерієм Шмаровим. В. Шмаров зустрівся зі своїм мадярським колеґою Дьордем Келаді, головою Державних зборів Золтаном Галом, віцепрем'єр-міністром внутрішніх справ Мадярщини Габором Кунцем, керівником парляментарної комісії з питань оборони Імре Мечем.

Значну увагу під час зустрічі приділено проблемам реформування армій двох країн, перспективам співпраці у військовій галузі. Стверджено, що є всі можливості зміцнювати співробітництво шляхом якнайповнішого використання взаємного практичного досвіду. Під час цих розмов відбувся обмін думками щодо ситуації на Балканах, а також з інших актуальних питань.

Українсько-Американський Дорадчий Комітет працює з успіхом

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Про дію, а навіть про існування такого важливого комітету, який працює вже від 1993 року, широкий загал мало знає, хоча його значення для України велике. Тому радо слухаємо інформацій про дію цього комітету, про що розповідає д-р Павло Жовніренко на коротких відвідинах в нашій редакції. Він саме закінчив третє пленарне засідання в Ню Йорку, в якому взяли участь члени Центру стратеґічних і міжнародних досліджень з американської сторони, а з української делеґати УАДК, як інформує П. Жовніренко, що належить до Консультативно-дорадчої ради при Верховній Раді України і відповідає за участь українських представників в засіданнях комітету. Засідання відбувалося в будинку Форбса в Ню Йорку в днях 17-го і 18-го листопада і мало, як і попередні, діловий характер хоча усі рекомендації дуже гнучкі і торкалися трьох ділянок: питання безпеки, просування економічних реформ в Україні і заходи для включення інвестицій.

Д-р П. Жовніренко розказує про участь в нарадах

— Розкажіть дещо про постання того комітету і дві перші наради та хто там буває.

— Організатором і душею цих сесій, як і взагалі такого діялогу був і є далі Збіґнєв Бжезінскі. Це була приватна ініціятива його і Бориса Тарасюка, тепер амбасадора України в Бельгії, а раніше заступника міністра закордонних справ. Створивши відповідні та цікаві своїм складом групи з одної та другої сторони, покликано першу сесію до Вашінґтону. Друга відбулася в Києві, а тепер третя в Ню Йорку. Четверта має бути знов у Києві десь в травні-червні наступного року.

(Закінчення на стор. 4)

Конґрес підтримав Президента

Вашінґтон. — Після довгих і палких дискусій Сенат і Палата Репрезентантів у вечірніх годинах в середу, 13-го грудня, відкинули пропозиції про припинення фінансування американського війська у Боснії, де воно буде частиною 60,000 континґенту військ НАТО для охорони досягнутої угоди в Дейтоні, Огайо про замирення у країнах колишньої Югославії. Це рішення обидві Палати прийняли вже після того, як президент Билл Клінтон відлетів до Парижу, щоб там у четвер, 14-го грудня, взяти участь у церемонія-лі офіційного підписання замирення у Боснії.

В Україні

ВИМАГАЮТЬ СУДУ НАД ПРИКОРДОННИКАМИ

ОДЕСА. — Керівництво одеської залізниці вимагає притягнення до відповідальности винуватців прикордонного інциденту 24-го листопада, коли працівники митної служби і транспортової міліції Брянська жорстоко побито чотирьох громадян України — провідників потягу ч. 194 Одеса—Москва. Комісія з перевірки фактів встановила грубі порушення чинного законодавства російськими митниками та правоохоронцями. Керівники одеської залізниці скерували офіційні звернення до митних служб України і Росії з вимогою притягнути до відповідальности винуватців інциденту.

ВІДБУВСЯ СЕМІНАР З ПИТАНЬ ПРИВАТИЗАЦІЇ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКЕ. — Компанія „Прайс-Вотергавз" в рамках проєкту, що фінансується Аґенцією міжнародного розвитку ЗСА, за підтримкою івано-франківської державної адміністрації, реґіонального відділу Фонду Державного Майна України та місцевого центру сертифікатних авкціонів провела 6–7-го грудня 1995 року реґіональний семінар п. з. „Методологія приватизації в Україні". Участь взяли представники обласних та міських державних адміністрацій, керівники фінансових установ та підприємств.

НБУ КОМП'ЮТЕРИЗУВАВ СИСТЕМУ РОЗРАХУНКІВ

КИЇВ. — У центральній розрахунковій палаті Національного Банку України відкрито комп'ютерну залю платіжних систем. Завдяки цьому гроші тепер перечислятимуться набагато швидше. Раніше вони рухалися із швидкістю поштових переказів — за 2-3 тижні, тепер лише за 40 хвилин. Участь у відкритті залі брав Президент України Леонід Кучма, якому нову систему представляв голова НБУ Віктор Ющенко.

ОСВІТЯНИ ПРОТЕСТУЮТЬ

КИЇВ. — Працівники вищих навчальних закладів, наукових установ, професійно-технічних шкіл проводять акції протесту — віча, збори і пленуми — у зв'язку із затримкою виплати їм платні і стипендій. Ці акції відбуваються згідно із заявою III З'їзду профспілки працівників освіти і науки, оскільки і досі урядові структури не задовільнили вимоги освітян. Крім своєчасної виплати платні, викладачі вимагають ліквідації заборгованости, підвищення платні навчально-допоміжному й обслуговуючому персоналові, виступають проти намагання Уряду заморозити платню працівникам освіти, а також проти внесення у проєкт закону про державний бюджет України на 1996 рік пункту щодо здійснення перерахунків урядовим особам і розміру платні педагогічним, медичним, науково-технічним працівникам та працівникам культури одночасно з уточненням державного бюджету, а не щомісячно, як тепер.

ФБІ ДОПОМОЖЕ УКРАЇНІ СТВОРИТИ НБР

КИЇВ. — Американське Федеральне бюро інвестиґацій обіцяє допомогти Україні у створенні подібного органу для боротьби з організованою злочинністю. Фахівці з ФБІ нещодавно взяли участь у засіданні групи при Адміністрації Президента, яка готує необхідні правні документи для створення і діяльности Національного Бюро Розслідувань. Американці мають намір співпрацювати з НБР України у боротьбі з міжнародною організованою злочинністю і наркомафією, і вже найближчим часом готові відкрити у Києві своє офіційне представництво.

„ГЕТЬМАН САГАЙДАЧНИЙ" ПОВЕРНУВСЯ ІЗ-ЗА КОРДОНУ

СЕВАСТОПІЛЬ. — Корабель „Гетьман Сагайдачний" після успішно проведених навчань повернувся на базу в Севастополі. Міжнародні військові навчання „Клясика–95" відбулися в Лігурійському морі, куди прибули моряки вісьмох держав. Навчання пройшли в рамках програми НАТО „Партнерство для миру".

ПРИБУЛИ НОВІ ЕКСПОНАТИ

ПІДГАЙЦІ. — Музей Української Повстанської Армії у містечку Підгайці отримав експонати, привезені із ЗСА. Це марки і поштівки, випущені підпільною поштою України. Пошта була заснована в Мюнхені талановитим графіком, письменником і журналістом Любомиром Рихтицьким. Її продукція видавалася в Чикаґо. Відвідувачі музею зможуть ознайомитися з тим, як реаґувала українська діяспора на події в Україні.

УКРАЇНЦІ КРИМУ ПОТРЕБУЮТЬ ПІДТРИМКИ

СИМФЕРОПІЛЬ. — Велика група українських громадських організацій Криму надіслали звернення до Президента України, Верховної Ради та Уряду, в якому звертають увагу на утиски, що їх зазнає на півострові українська меншина, й закликають владу підтримати її культурні й освітні потреби. Зокрема пропонується забезпечити через державну компанію пропорційне телерадіомовлення для народів, які населяють Крим, а також запобігти дальшій криміналізації й шовінізації місцевих засобів масової інформації.

В АМЕРИЦІ

АМЕРИКАНСЬКА ТЕЛЕВІЗІЙНА мережа Ен-Бі-Сі минулого вівтірка, 12-го грудня, погодилась видати 2.3 блн. дол. на те, щоб отримати право передавати змагання Олімпійських Ігор літом 2004 року, зимою 2006 року та літом 2008 року. Це досі найбільш коштовна угода в історії телевізійного спорту, незважаючи на те, що ще немає узгіднено де згадані Олімпійські ігри будуть відбуватися. Ця угода Ен-Бі-Сі без надання можливости іншим телевізійним мережам дати свої пропозиції, вказує на тісну співпрацю Ен-Бі-Сі з Міжнародним олімпійським комітетом.

ПІСЛЯ ШЕСТИДЕННОГО лікування у шпиталі відомий американський співак і актор Майкл Джексон був виписаний лікарями у вівторок, 12-го грудня, з північного шпиталю Бет Ізраел у Ню Йорку. При окликах його вірних приклонників, які ентузіястично вітали його з виздоровленням, М. Джексон від'їхав у невідомому напрямку, щоб продовжувати своє видужування.

У ВІВТОРОК,12-го грудня, в Ню Йорку і сусідньому Ню Джерзі та інших місцевостях по цілій країні приклонники та інші пересічні громадяни висловлювали найкращі побажання з 80-річчям від дня народження відомому по цілому світі американському співакові Френкові Сінатрі. Сам ювілят Ф. Сінатра, популярно званий „ синіми очима", обходив свій день народження в колі рідних у Лос Анджелесі. У Ню Йорку будинок Емпайр Стейт був освітлений виключно синіми світлами з приводу 80-річчя Ф. Сінатри.

У СВІТІ

ПАРЛЯМЕНТ СЛОВАЧЧИНИ прийняв закон про словацьку мову, яку проголошено єдиною офіційною мовою країни. Водночас скасовано попередній закон, який дозволяв мадярській меншині у Словаччині використовувати свою мову в офіційній документації у тих районах, де ця меншина становить щонайменше 20 відсотків населення. Крім того, новий закон передбачає створення спеціяльної комісії, яка визначатиме „міру зневаги" до словацької мови і накладатиме не порушників грошові кари. Розмір кари може доходити до 40,000 дол. за вживання в розмові американізмів, наприклад, слів "дрінк" або „попкорн". На підставі цього ж закону міністерство культури може заборонити радійові і телевізійні програми на чужих мовах. Прем'єр-міністер Мадярщини Дюла Горн завернувся до уряду Словаччини з офіційним листом, у якому назвав новий словацький закон „порушенням европейських демократичних норм".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.
Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

А розвідка працює далі

Здається, кожний перечитав із зацікавленням, але також з певною дозою переляку вістки в американській пресі, що подають інформації теперішнього директора Сі-Ай-Ей Джана Дойча про вплив російської розвідки на працю Сі-Ай-Ей, а посередньо на дію американського Уряду.

Із цих вісток довідуємося, що дев'ять останніх років, аж до арешту Олдрича Еймса минулого року, інформовано фальшиво американську розвідку про стан озброєння та пляни Росії. На підставі цих фальшивих інформацій Президент ЗСА та його співробітники мали зовсім невірну картину сьогоднішньої Росії, та саме на підставі таких спрепарованих інформацій розвивали свою цілу політику відносно допомоги Росії, як також щодо своєї збройної готовости.

Ціла ця маніпуляція російської розвідки у відношенні до ЗСА, розпочалася, як тепер подає Дж. Дойч, в 1985 році, коли для тої розвідки почав працювати О. Еймс. З часом Сі-Ай-Ей попало у сітку цілого ряду подвійних агентів, які буцімто були віддані службі у Сі-Ай-Ей, а тим часом рівночасно працювали для російської розвідки та виконували її доручення.

Директор Сі-Ай-Ей подає тепер, що біля сотні таких фальшивих звідомлень про військовий і економічний стан Росії перейшли в цей спосіб через їхнє бюро, яке прийняло їх за правдиві і подавало дальше до Пентагону та Президента, а ці на такій підставі діяли. З такою фальшивою і видуманою картиною Росії та її спроможностей американські політики приймали всіподії та аналізу подій включно з інвазією Мадярщини в 1956 році та війною в Афганістані в 1979 році. Подвійні агенти розвідки впродовж дев'ятьох років кормили Сі-Ай-Ей добре виробленою мішаниною фальшивих і правдивих фактів, а це схвалене американською розвідкою знаходило повне довір'я у Президента ЗСА та його співробітників. Розуміється, напевно ніколи не буде виявлена ціла ширина та глибина оцих видуманих вісток та тої гри, що її так довго вели російські шпигуни на приказ Москви, бо це було б величезною компромітацією для американської розвідки та для цілої політики ЗСА у відношенні до Росії.

Одне певне, із реведяцій, що тепер появилися, це факт, що американська держава видала зовсім непотрібно більйони долярів на зброю, а рівночасно другі більйони на допомогу „дружній" російській державі, яка цілих дев'ять років старалася своїх найбільших союзників обманути та пустити на фальшиві шляхи.

Чи це змінить тепер загальну політику ЗСА у відношенні до Росії — побачимо в найближчому часі. Може, однак, американський Уряд та всі його галузі не будуть так сліпо вірити Росії, як це робили досі?

Якщо опубліковані інформації Дж. Дойча знайдуть широкий відгук у політичних колах ЗСА саме в час, коли американці цілою парою підготовляють передвиборчу кампанію, це може мати вплив на вислід чергових виборів Президента ЗСА.

Для нас це було б дуже корисним, тому що, здається, всі ми відчуваємо постійно так тут, як і в Україні, легковажне становище відносно України та наших проблем, які не є менші, як проблеми сьогоднішньої Росії. Значить, виявлення ширини праці російської розвідки і її впливу на Сі-Ай-Ей може бути для українців дуже корисним. Одночасно, однак, треба нам чітко з'ясувати собі, що російська розвідка працює безперервно і успішно так, як працювала в часи совєтської влади і що вона працює не лише на американському відтинку. Ця розвідка напевно так само розвинула свою дію, щоб звести Україну на фальшиві шляхи і вона має свої широкі та добре законспіровані впливи у всіх ділянках українського життя як в Україні, так і на Заході. Тому будьмо „на поготів" і не замилюймо собі очей надією, що із розпадом СССР перестала діяти та розвідка, яку уважається найкращою та найсильнішою у світі.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Мар'ян Коцьь

ЧАС ДЛЯ ПЕРЕОРІЄНТАЦІЇ

Існування в Україні 38-ох політичних партій свідчить тільки й виключно про нашу отаманію, а ні в якому разі про політичну зрілість. Тим більше тепер, коли колишні комуністичні можновладці повернулись до володіння й зуміли переконати (нехай буде й пляшкою горілки чи молоком) голосуючих, які віддали свої голоси за їх вибір. Ми тут це бачимо й кожний із нас, політичних діячів, чи звичайних смертників розчарований отією глупотою. Це ж правда, коли дивимось туди, а не хочемо зупинитись, роздумуючи, як воно тут у нас таки під нашим носом.

Нікуди правди діти, вже від першого розколу в колишній націоналістичній організації, а опісля в час відновлення демократичних партій і угрупувань, які приємніше звучали для наших американських спонзорів, ми також пішли шляхом отаманії. Так і сталося, що наша центральна установа в ЗСА розкололась на дві централі. Так воно й діє по нинішній день, якщо це можна назвати справжньою діяльністю. Зводиться вона, звичайно, до репрезентації громади, хоч Уряд ЗСА не дуже прислуховується до нас. Доказом цього нехай стане проголошення самостійности України й політика президента Буша, який тоді відповідав за американську політику. Щойно 91-відсоткове голосування громадян України примусило ЗСА, та не тільки, змінити своє наставлення до державности України. Значить, із нашою репрезентацією в американському законодавчому й виконавчому урядах не дуже рахувались, хоч ми все проголошували й пов'язували наше тут буття із незалежністю України. Тобто мусимо визнати, що наша репрезентативна місія не мала великого успіху, хоч обі наші централі наполегливо працювали в тому напрямі.

Питання тоді поставимо руба. Чи маємо право висміювати отаманство в Україні, коли ми тут в демократичній державі, репрезентовані двома централями? Врешті, чи потрібна там тут репрезентація, зокрема яка? Чи не мали б ми тепер вилонити одну установу, яка буде розробляти ділові плянування. Чи має така установа постати на базі т.зв. політичних партій, угруповань, фракцій, які досить невдало репрезентували нас у минулому, а чи може пора шукати лідерів, які зуміють устійнити, хто ми, скільки нас, які наші становища, які впливи, які наші професії? Що, коли, хто може зробити для України? Що може Україна й повинна зробити для нас? Яке наше ділове відношення до продуктивности в Україні? Наша централя має бути зразком ділового об'єднання. Нам не можна сьогодні йти слідом церковних достойників, чи наслідувати їхні міліметрові кроки для здійснення всенародного об'єднання.

Існування українських політичних партій колись, а тепер тим більше, були зайві й неповажно виглядають оті їхні зміни з „визвольних" у „національні", чи із „революційних" у „демократичні". Свою працю вони виконали й майбутність дасть їм належну оцінку. Тепер не пора шукати конфліктів, але перебудовувати нашу всегромадську організованість і доказати, що розуміємо ціль нашого перебування в діяспорі й тим кинути нове світло на шлях розбудови й світовідчування як ЗСА, так і України.

Зрозуміло, що така переорієнтація всієї громади й тих наших провідників доволі складна. Складність у тому, що хоч-не-хоч ми звикли до сучасної системи позерства, яке імітує діяльність. А тому що вона кожному із нас не шкодить, ми толеруємо всю систему. Не примушує вона нас до реалістичного підходу до справ нашого перебування в ЗСА та нашого відношення до незалежної української держави. Нікому й на гадку не приходить, що ми ще не утверджені в світовій громадськості й при якихось забаганках лідерів світової політики можемо опинитися на їхньому смітнику, так як воно сталося у час першої демократичної державности 1918-20 років. Живуть і житимуть тільки нації об'єднані, сильні духом і творчістю. Зникли в історії ті, що стали поживою, чи погноєм для сильних світу цього.

Тільки громадськість має вилонити двох-трьох лідерів, яким уся преса дасть доступ до проголошення своїх програм діяння. Пора вибирати людей діла, а не слова. Бо тільки на початку було слово. Кандидати подадуть до відома громадянству, що, як, коли, де, чому, якими фондами вони зроблять і переведуть в життя, щоб ми тут у ЗСА жили й були шановані, але й співдіяли з місією України, бо кожна нація покликана Богом до завершення якогось діла.

Нація, держава, вимагає від нас тут і в Україні практично-ділової переорганізації, яка сприятиме не тільки розбудові української держави, але також нашого підходу до розв'язання світових проблем.

Петро Саварин,
директор УНС на Канаду

Важливі для Канади рішення УНС

На спеціяльних нарадах Головного Уряду Українського Народного Союзу, що відбулися 18-го і 19-го листопада ц. р. в його Головній Канцелярії в Джерзі Сити, Н. Дж., було прийнято кілька дуже важливих для української Канади рішень.

Перше — це відбути наступну конвенцію УНС в Канаді. За 100-літнє існування УНС конвенції в Канаді ще не було. Ця конвенція намічена на весну 1998 року в Торонто, де є найбільше скупчення українців у Канаді і де на початку ц. р. УНС відкрив своє бюро.

Друге важливе рішення — це розпочати заходи злуки Українського Братського Союзу (УБС) і Української Народної Помочі (УНП) з УНС. Всі ці три українські забезпеченеві організації мають величезну більшість свого членства в ЗСА, але є їх чимало теж в Канаді.

І третє важливе рішення — це „відродити", точніше скріпити УНС в Канаді. З тією метою якраз було відкрите бюро УНС в Торонто з професійними продавцями і повною комп'ютерською системою.

В Онтаріо, в Торонто і по інших містах провінції ще з 1950-их років існує чимало відділів, але небагато членства. Багато з оригінальних членів відійшло у засвіти, або мають виплачені грамоти. Постарілись теж секретарі, і доплив нового членства, хоча ринок існує далі, критично змалів. Самозрозуміло, що секретарі будуть далі продавати забезпечення, але відтепер наголос буде поставлено на „відмолодження" секретарів і підшукування професійних продавців, як це діється в різних американських і канадських забезпеченевих організаціях.

Пропозиції УБС і УНП злучитися з УНС і створити нарешті одну сильнішу українську забезпеченеву організацію законтивізувалися влітку ц. р., хоча сама ідея злуки виринала на конвенціях цих організацій вже із 1950-их років. Різниця тепер, однак, та, що далі зволікати зі злукою прямо неможливо. Настали бо тепер такі часи, коли малі організації не витримують конкуренції з великими, бо не мають достатньої членської, а значить фінансової бази, щоб покривати кошти адміністрації, обслуги членів і технічного обладнання. До комісії УНС, що розглядатиме можливості та умови злуки, ввійшли: Уляна Дячук, предсідник, Марта Лиско, секретар, Олександер Благітка, касир, і почесний член та колишній секретар Володимир Сохан. Кого виберуть УБС і УНП до переговорів з УНС у справі злуки — покаже час. Всяка така злука — це делікатна справа. Кожна бо організація має своєрідне „своє" обличчя, пресові органи, стиль праці.

Крім згаданих рішень, Головний Уряд УНС детально продискутував і затвердив бюджет УНС на 1996 рік (вперше восени) і здобутки Організаційного відділу. На порядку нарад був теж стан союзової преси („Свободи" і „Українського Тижневика"), Союзівки, Бюра в Києві і Головної Канцелярії.

Перед нарадами Головного Уряду в п'ятницю, 17-го листопада ц. р., були наради Екзекутивного Комітету, на котрих, крім полагодження різних поточних справ, було встановлено дивіденду на 1996 рік в сумі 300,000 дол. і покликано спеціяльну комісію для продажу будинку УНС і закуплення нового приміщення для Головної Канцелярії. До цієї Комісії ввійшли члени Екзекутиви Уляна Дячук, Марта Лиско і Олександер Благітка, члени Дирекції Корпорації Будинку д-р Олександер Серафин і Володимир Корчинський, член Контрольної Комісії Василь Пастушок і колишній предсідник УНС д-р Іван Флис.

Кількамісячна спроба Екзекутиви продати будинок УНС не мала успіхів і тому тепер будинок піде на продаж через ексклюзивне домовлення.

Закриваючи засідання Головного Уряду, предсідник Уляна Дячук подякувала всім за ділову участь, побажала веселих свят і щасливого Нового Року і закликала далі працювати для цієї найстаршої і найбільш заслуженої української „твердині за океаном".

Д-р Юліян Мовчан

МЕДИЧНІ НОВИНИ З УКРАЇНИ

Україні загрожує наркоманія

Як можна судити з вісток американської преси та телевізії, проблема наркоманії в ЗСА і досі є далекою до свого остаточного вирішення. Але, на жаль, не набагато вона є кращою також на нашій батьківщині — Україні.

Згідно з інформаціями, які одержала „Медична Газета України" (ч. 28 за серпень ц.р.), тепер Україні загрожує вибух наркоманії. Бо коли за даними Інформаційного Центру проблем алькоголізму та наркоманії в Україні 1990 року було зареєстровано 21,336 хворих на наркоманію, в 1994 році їх було вже 37,978. І це лише тих, яких взято на облік у медичних установах. Фахівці вважають, що їх справжня кількість удесятеро більша!

Або теке. Коли в 1992 році через вживання наркотиків померло 339 осіб, наступного — 1993 року — ця кількість побільшилася до 667 осіб, а в минулому році померло 737 осіб. Порівняно в 1991 роком кількість підлітків, які зловживають наркотиками, збільшилася вдвічі, а жінок у півтора раза. Щороку береться на медичний облік три-чотири тисячі хворих-наркоманів.

Правда, робляться старання, аби запобігти лихові. Згідно з повідомленням „Київських Відомостей", з 1-го вересня ц.р. в Києво-Могилянській Академії мала бути відкрита школа „соціяльної роботи або праці". Її слухачі одержать спеціяльні знання про те, як повернути суспільству людину, яка помилилася і не знає сама, як вийти з скрутної ситуації.

Чи тільки 15% населення цілком здорове?

Та ж „Медична Газета України", яка видається у Львові, в тому ж числі пише, що з 300 тисяч мешканців Івано-Франківського, лише 15% можна вважати умовно здоровими. Решта потребує лікування.

За останній рік там значно зросла кількість захворювань на дизентерію, туберкульозу, сифіліс та смертність серед немовлят і дітей, які народилися з тією чи іншою ненормальністю. Згідно зі статистичними даними, тепер в Івано-Франківському нараховується понад чотири тисячі хронічних алькоголіків та понад 400 наркоманів. А обстеження дівчаток-підлітків виявили, що різноманітні захворювання статевих органів у них складають 81 випадок на 1000 осіб (тобто, 8.1 відсотка). А після одруження ця кількість різко зростає...

Нова метода лікування сифілісу

Про цю методу пише в „Медичній Газеті України" ч. 30 за серпень ц. р. доцент Володимир Савчак. Він подає, що у зв'язку з тим, що останніми роками значно зросла кількість захворювань на сифіліс не тільки в Україні, але також в інших країнах, експертна комісія з сифілісу ще в 1980 році рекомендувала лікувати ранні форми цієї недуги лише двома ін'єкціями екстенциліни (комерційна назва пеніциліни). Завдяки такій методі концентрація пеніциліни, яка здатна знищити трепонему (мікроорганізм, який спричинює сифіліс), зберігається в крові 23 дні після другої ін'єкції. А для елімінації (забиття) т.зв. блідої трепонеми при достатній концентрації антибіотика в крові потрібно 10 днів. Це робить можливим застосування екстенциліни в амбуляторних умовах для лікування свіжих форм сифілісу, що має велике практичне значення в боротьбі з поширенням цієї недуги. Оскільки при такій методі навіть одна ін'єкція екстенциліни може вилікувати хворого, хворий стає безпечним для його родини та суспільства.

Невже лише 13% учнів в Україні цілком здорові?

Ауріка Стратан в тому ж числі „Медичної Газети України" подає, що лише 13 відсотків учнів в Україні можна вважати цілком здоровими. Чому?

Однією з причин цього, пише вона, є те, що навчальні програми в школах розраховані лише на дуже „сильних" учнів і тому діти дуже перевантажені, що, на думку Стратан, спричинюється до побільшення захворювань.

Занедужання учнів у вищих клясах є частішими, ніж у молодших. Аналіза захворювань школярів у Івано-Франківському в 1991-94 роках показала: кількість захворювань органів травлення зросла з 2.4 до 6.7%, печінки — з 3.2 до 6.8%. Також занотовано багато випадків захворювань щитовидної залози. Збільшується кількість учнів з виявами нервово-психічної ненормальности, яка пов'язана з порушенням поведінки учнів.

Ганна Дущак

* * *

Ой не будеш мати в світі цім спокою,
Бо ти народилась з душею такою,
Як будилась днина в голубім світанку
У рожево-білім веснянім серпанку.

Ой душа-бо щира, вірна, як лебідка,
І раниме серце, мов травнева квітка.
А травневу квітку часто б'ють морози,
І тому-то очі ронять часто сльози.

І тому сумують, скапують журбою,
Ой нелегко жити з долею такою,
Як чужії болі обпікають груди,
То чи буде спокій, чи той спокій буде?..

Микола Мушинка,
Пряшів (Словаччина)

ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ АКАДЕМІКА С. ДНІСТРЯНСЬКОГО В УКРАЇНІ

II

Проректор Українського Вільного Університету в Мюнхені Зіновій Соколюк у своїй доповіді розглянув внесок С. Дністрянського у заснування та розбудову цього університету. Декан юридичного факультету ЛДУ Михайло Костецький — парляментську діяльність С. Дністрянського. Його заступники Петро Стецюк та Вячеслав Навроцький — конституційні проєкти ЗУНР, опрацьовані С. Дністрянським, та його проєкти реформ юридичної освіти. Цікавою була і доповідь Кирила Вислобокова з Києва про суспільно-політичні погляди С. Дністрянського. Основні доповіді про різні аспекти діяльности С. Дністрянського виголосили львів'яни: Павло Гурал говорив про українську національну ідею в працях С. Дністрянського, Тарас Андрусяк — про зв'язки С. Дністрянського з Науковим Товариством ім. Шевченка, Оксана Рибак — про правовий статус жінки у творчій спадщині С. Дністрянського, Олександра Сербенська — про ролю С. Дністрянського у формуванні і розвитку української правничої термінології, Василь Нор — про його ролю у формуванні і розвитку юридичної освіти, Зореслава Ромовська — про його внесок в цивільне право, Петро Рабінович — про С. Дністрянського як теоретика права й держави тощо.

Автор цієї статті розповів учасникам конференції про історію рукописного архіву С. Дністрянського, який тепер знаходиться в нього. Кілька десятків документів цього архіву, включно з рукописами його неопублікованих праць та рідкісними публікаціями, він представив на виставці, влаштованій у музеї Львівського університету. Другу виставку про життя і діяльність С. Дністрянського в рамках конференції було відкрито у Бібліотеці ім. Стефаника.

У неділю, 19-го листопада, частина учасників конференції переїхала в Ужгород, де С. Дністрянський прожив останні місяці свого життя і де 5-го травня 1935 року зустріла його несподівана смерть. Увечорі того ж дня вони зустрілися з президентом концерну „Срібна земля" Віктором Бедєм, який був спонзором перебування позаужгородських гостей конференції у місті над Ужем, та головним редактором газети „Срібна земля" Олесем Ладижцем.

У понеділок, 20-го листопада, учасники конференції оглянули місця, пов'язані з перебуванням С. Дністрянського в Ужгороді та взяли участь у Панахиді, відслуженій на його могилі довголітнім в'язнем ҐУЛаґу о. Юрієм Федакою. Поряд з могилою С. Дністрянського знаходиться порожній гробівець, який у 1936 році дала побудувати його дружина професор музики Софія Дністрянська для себе. На жаль, доля розпорядилася так, що вона 1956 року померла у м. Вейпрти під німецьким кордоном у Західній Чехії. Її улюблений учень ужгородської музичної школи лікар-пенсіонер Андрій Рихло із Кошиць вже розпочав справу перевезення тлінних останків Софії Дністрянської до Ужгороду, щоб виконати її заповіт.

Після Панахиди гості конференції З. Соколюк, Т. Андрусяк, П. Стецюк, В. Навроцький та М. Мушинка прочитали доповіді про С. Дністрянського перед викладачами і студентами юридичного факультету Ужгородського університету.

125-ліття з дня народження С. Дністрянського було відзначено і в місті його народження — Тернополі. Місцева газета „Русалка Дністрова" присвятила його ювілеєві окремий випуск (1995, ч. 20) зі статтею В. Возьного та портретом роботи М. Пишного. На жаль, цей художній портрет не зображує Станіслава Дністрянського, а його батька Северина, довголітнього директора Тернопільської гімназії.

У вівторок, 28-го листопада Вчена рада Інституту держави і права Національної Академії Наук України в Києві відзначила ювілей академіка Станіслава Дністрянського урочистим засіданням, присвяченим його пам'яті. На ньому з оцінкою спадщини С. Дністрянського виступили юристи України та гості з-за кордону.

Отже, Україна вперше у своїй історії достойно вшанувала одного з найвизначніших представників української науки права, борця за самостійну Україну та її державне упорядкування на конституційній основі. Це є лише першим кроком до фактичної реабілітації українського вченого. Майже всі доповідачі наголошували на тому, що потрібно перевидати найосновніші його наукові праці та видати хоча б вибране з його рукописного архіву. Спадщина С. Дністрянського має що сказати і сучасникам!

Надано стипендії ім. С. Бубнюк студентам журналістики

Двом студентам журналістики — одній, що її спеціяльність преса, та студентові радіо-журналізму — надано стипендії ім. Стефанії Бубнюк за 1995 рік.

Це Маріяна (Марічка) Мельник із Етобіко, Онт., та Тома Галик із Саскатуну, Саск. М. Мельник — студентка Раєрсонського політехнічного університету, тепер проходить стажування при редакції газети „Сейнт Луїс Пост-Диспач" у Вашінґтоні. П. Галик закінчує навчання в коледжі Мавнт Роял в Калґарі, Алта.

Окремим рішенням надано ці дві нагороди кожна по 500 дол. щоби заохотити цих здібних студентів дальше прямувати до своєї журналістичної мети.

Звичайно лише студентів друкованого журналізму бралося б до уваги при уділенні стипендії ім. Стефанії Бубнюк, але через зростаючу важливість електронічної мідії рішено поширити критерії, щоби захопити інші види журналізму. У майбутньому також студенти радіо, телевізійного-, та фільм-журналізму будуть взяті під увагу при наданні повної 1,000 дол. нагороди.

Стипендію для студентів журналістики уфундувала Стефанія Бубнюк, одна з чільних українсько-канадських журналісток і довголітня редакторка журналу „Жіночий Світ", що його видає Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб.

Нагородою адмініструє Канадська Фундація Українських Студій.

КФУС

Літературний конкурс СФУЖО у 10-ту річницю Чорнобильської катастрофи

Та прекрасна Україна, ті „ясні зорі і тихі води", про які співали і гуслярі, і лірники, і кобзарі, тепер змінили своє обличчя. Найбільш родюча земля в Европі, найстарша хліборобська культура — пропадають, через страшну катастрофу, затаєвану довший час ворожим урядом. А наслідки її страшні не лише тим, що вже вони помітні у затроєних лісах, затроєних водах рік, хворих людях — особливо дітях, деформаціях людей та звірів, великому числі смертностей і малому числі народжень, а ще більше тим, що віку наслідків покище не відомо — чи вони переслідуватимуть нашу землю сотки, чи тисячі літ... Страшне марево Чорнобиля

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій веде постійну працю в напрямку усвідомлення тої страшної екологічної загрози. На Міжнародній конференції в справах жінок в Пекіні СФУЖО присвятила окрему сесію цій справі, поширила відомості про небезпеку нашої землі між усіма народами світу. Тепер СФУЖО намагається поширити свідомість цієї проблеми в Україні між українськими дітьми та молоддю діяспори, а також України. Для цього проголошено літературний конкурс. Цей конкурс офіційно називається 25-ий Літературний конкурс СФУЖО ім. Марусі Бек для дітей та молоді.

Тема конкурсу: „Що я знаю про Чорнобиль". Вікові групи учасників конкурсу: (вік до дня речиця конкурсу 31-го травня 1996 р.).

Категорія І. 7—11 років;
Категорія II. 12 —14 років;
Категорія III. 15—18 років;
Категорія IV. 19 — 23 роки.

Реченець конкурсу: 31-го травня 1996 року. В кожній категорії будуть наділені 1-ша, 2-га, і 3-тя нагороди.

Конкурсові праці слід пересилати на подану внизу адресу. Подати докладно:

а) з діяспори: псевдо, дата народження і категорія на твори. Ім'я, прізвище та адресу в залітленій конверті;

б) з України: дату народження, категорію, ім'я, прізвище та адресу.

Адреса: World Federation of Ukrainian Women's Organizations, 2336 Bloor St. West, Box 84578, Toronto, ON. M6S 1T0.

СФУЖО

Появилися нові видання

У Видавництві Маріяна Коця в 1995 році появилися дві вартісні книги — „В орбіті світового театру" Валеріяна Ревуцького та „Історія України в іграх" Теодосія Самотулки.

Книжка „В орбіті світового театру" є одною з видань у програмі „Повернуті Імена" Комісії з питань повернення в Україну культурних цінностей при Кабінеті Міністрів України. Цю 244-сторінкову працю пера В. Ревуцького у твердій оправі, яка включає спогади Володимира Блавацького, надруковано в Київській книжковій друкарні наукової книги тиражем 6,000 і майже всі примірники передано комісії. Її появу завдячується пожертвам поодиноких осіб і установ українсько-американської громади, список яких поміщено на останній сторінці книжки. Ціна примірника 20 дол.

Книжку „Історія України в іграх", 348-сторінокову працю д-ра Теодосія Самотулки, підручник для виховників Пласту і молодечих організацій, видано тиражем 5,000 у твердій оправі та передано майже повністю в Україну,(3,500 „Просвіті" і 1,500 комісії) фондом зі завіщання бл. п. Максима Куриса, людини-патріота, колишнього вояка Української Галицької Армії і довголітнього друга пластової молоді. Книжка-підручник не тільки багата змістом і практичними порадами для виховників, але в першу чергу є посібником для наших найменших познайомитись у приступній для них формі— способом ігор, з історією України. Ціна примірника 22 дол.

Обидва видання можна купити звертаючись на адресу: M. Kots, P.O. Box 33, Lexington, N.Y. 12452. Одначе зі замовленнями треба поспішати, бо для розпродажу в діяспорі залишено тільки по 50 примірників.

У ВІВТОРОК, 12-ГО ГРУДНЯ, Сенат трьома голосами відкинув пропоновану поправку до Конституції в справі фізичного зневажання американського прапору. Цим завершено шосту з черги політичну спробу де поставлено на прю вартості патріотизму проти вартостей свобідного вислову. Пропонована поправка, в якій вимагалося, щоб „Конґрес мав право заборонити фізичне зневажання прапору З'єднаних Стейтів Америки", поширену версію якої вже було схвалено у Палаті Репрезентантів, мала на меті хитро-мудро обминути рішення в цій справі Верховного суду з 1989 року, де сказано, що палення державного прапору тими, які протестують, є тільки формою вияву політичної думки.

Фундація „Українська Книжка" продовжує працю

Фундація „Ukrainian Book" — „Українська Книжка" діє ще тільки два роки. Але за цей недовгий час становлення вона здійснила ряд заходів, спрямованих на допомогу тим, хто в Україні видає українські книги та часописи власними силами.

Ситуацію в Україні з україномовними виданнями ми всі добре знаємо, читаючи пресу. Українське книговидавання переживає несподіваний занепад. Пишемо — несподіваний. Хоч насправді це є плянований комуністичними силами, які відновилися в Україні, занепад. Вони спрямували свої зусилля на те, щоб позбавити українську людину своєї мови, культури, історії. Тому ведеться такий шалений наступ з боку проімперських сил на українське слово. Цей тиск, перш за все, ведеться у сфері видавання книжок, часописів та газет. З болем в серці люди визнають, що їх намагаються позбавити головної духовної поживи, але противитися тому не в силі. Книжкові крамниці, кіоски переповнені російськомовна література, газети, журнали, і зігнорувати їх некупуванням просто неможливо, бо кожна людина в Україні — читаюча, кожен звик щодня мати в руках свіжу газету, щоб дізнатися про новини в своїй країні і в світі. Так само потрібна книжка, бо ж діти ростуть, їх треба вчити уму-розуму, а все це можна почерпнути в добрій книжці. Та для української дитини важко знайти гарно видану казку, немає в Україні і доброго дитячого журналу, який би давав дітям духову основу — релігійну, національну.

Фундація „Українська Книжка" в Америці покищо невеличка, але вона активно втручається у видавничий процес в Україні, намагаючись дістати фонди в свідомих членів української діяспори і використовуючи ці фонди для допомоги у видавничій справі в Україні. Як доказ цьому — цей короткий витяг з листа З. Данів, автора книжки „Історія села Крушельниця": „Мої митарства самвидаву скінчилися завдяки оплаті кредиту, в чому Ви, дорогі мої, допомогли. Зрозуміли мене у критичну хвилину..." Ці слова стосуються не тільки фундації, а й усіх вас, шановні жертводавці, які прислали свої пожертви на видання книжки „Історія села Крушельниця". Про жертводавців на цю книжку вже згадувалося в попередніх наших матеріялах, але додаємо ще ім'я Петра Яцечка, з Акрону, Огайо, який прислав 100 дол., повідомивши в листі, що його дружина була з села Крушельниці. Сердечно дякуємо. Сподіваємось, що дальші патріотичні справи цього села, а вони продовжуються, ви теж не залишите без уваги.

У листі, що надійшов з Крушельниці, повідомляється, що громада поробила заходи для того, щоб спорудити біля школи скульптуру Божої Матері висотою 2,5 м і Стіну Скорботи загиблим воїнам УПА, жертвам гітлерівсько-большевицької окупації. Є також наміри доповнити „Історію" і перевидати, бо виявились нові додаткові матеріяли і документи. Скажімо, село було місцем переходу через кордон у 1945-48 рр. членів Проводу, тут бував ген. Т. Чупринка (конкретно в хаті автора і в сусідському с. Корчині), поетеса Доля, Полтава та інші. Отже, „Історія" й справді варта того, щоб її доповнити й перевидати, зробивше при тому добре редагування книжки, бо автори не вистачило фондів, аби залучити до праці справжнього редактора. Автор пише, що мав розмову з багатим паном з Канади М. Івасиком (Івашком —?), родом із В. Синьовидного, а також знає, що Яцик і Нинка очолюють Комітет Фонду для В. Синьовидного. Прошу цих добродіїв відгукнутися до Фундації „Українська Книга", може, ми спільно зможемо вирішити питання допомоги жителям села Крушельниця для здійснення запланованих ними справді великих і потрібних справ. Водночас запрошуємо до участи всіх, кому дорога наша спадщина та хто дбає про рідну культуру. Свої датки просимо адресувати: „Для с. Крушельниця".

Крім того, готується видання „Літопис Сколівської Бойківщини", яку підготовляє до друку депутат Верховної Ради Григорій Демян. Це видання теж потребує спонзорської допомоги, особливо вихідців з Бойківських Карпат, які живуть в діяспорі. Якщо хтось почує себе зобов'язаним до тієї справи, просимо надсилати датки з поміткою: „Літопис Сколівщини".

У попередніх матеріялах згадувалось про сприяння Фундації видавнню книги покійного д-ра Ю. Химинця з Керґонксону, яка виходить в Україні, у видавництві „Гражда". Нещодавно надійшло ще 100 дол. від панства Гурин, які будуть передані на цю ціль.

Наступне наше спонзорство — часопис „Краянка", який виходить в м. Ужгород, Закарпаття. Про цю збірку вже оголошувалося. Доброю ініціятивою відгукнулася пані Марія Химинець з Керґонксону, Кон., взявши на себе добровільний обов'язок — провести збірку серед своїх друзів і знайомих на видання часопису „Краянка". Ця збірка дала $135 дол. А жертводавцями були: $30 — Ольга Мороз; $20 — Христина Головата; по 10 — Осипа Дудинська, Марія Мартюк Ґерус; по $5 — Марійка І. Котлярчук-Химинець, Марійка Мороз, Зеня Ковальська, Стефанія Барановська, Меланія Кукуруза, Анна Слободян, Марія Стефанишин, Лідія Яців, Катерина Миськів, Анна Бодлак, Емілія Ренер, А. Ковальчук, О. Хоманчук. Ці кошти зголдилася безплатно переслати до „Краянки" агенція West Park Business Center, що знаходиться у Помптон Плайнс, Н. Дж. Ще раніше, весною, туди ж передано $170, теж з ініціятиви пані Марії Химинець. Цю суму склали: $100 — Союз Українок; по $25 — Марія Химинець, Софія Барусевич; $20 —Люся Гарасимів. Надіслала до Фундації 20 дол. Зірка Ґренджа-Донська, донька відомого закарпатського українського поета, які теж передані до Ужгороду.

Збірка на „Краянку" триває. Цей часопис виходить виключно на пожертви читачів та жертводавців з діяспори. Тому просимо, хто почувається відповідальним за видавничу справу в Україні, надсилати датки на часопис з поміткою: „Краянка".

Крім того, останнім часом, у відгук на попереднє звернення Фундації до громади, надійшли датки від: по $100 — Українська Кредитова Кооператива в Міннеаполіс, Мн., Денис Л. Стахів — Мідлсекс, Н. Дж., Галина і Стефан Волянські — Іст Гартфорд, Кон., Ірина Квасній — Сан Франсіско, Кал., О. Палагаш — Лейк Оріон, Мі.; по $50 — Дем'ян Кордуба — Ратерфорд, Н. Дж., Стефан Боєчко — Праттсбурґ, Н. Й. Алла Черней — Орадел, Н. Дж., Володимир і Зеновія Бровинс — Анн Арбор, Мі., Мирослав і Марта Ломага — Денбері, Кон.; по $25 — Дарія Кузик — Трентон, Н. Дж., Іван Орлінс — Лос Анджелес, Кал., В. Єндзік — Трентон, Н. Дж., Ольга Бульба — Маямі, Фла.; по $20 — Василь Буртняк — Кастро Веллі, Кал., Микола Дескит — Керґонксон, Н. Й., Адам Йосипів — Ню Орлін, Луїзіяна. Сердечна подяка всім жертводавцям!

Із цих датків частину виділено для „Краянки", частину — на оплату друкування книжки „Українська мати" Л. Дмитришин, що теж вийшла в Україні. До речі, ця книжка в грудні надійде до фундації і бажаючі зможуть замовити її. Коштує книжка 9.95 дол. (без пересилки). Обкладинка виконана мисткинею Ерікою Слуцькою. Дохід від продажу буде спрямований на повторення тиражу книжки, яка має великий попит в Україні.

„Українська мати" — це художньо-документальна повість, яка через призму особистого висвітлює події „перебудови і гласности", а також показує загальний стан охорони здоров'я в совєтській Україні і загалом у Совєтському Союзі, рівень медицини в Америці. У ній ви знайдете яскраві докази присутности Божого Провидіння в людських справах, яке допомогло здійснити не здійсниме.

Фундація „Українська Книжка" продовжує свою працю і сподівається на зрозуміння і підтримку свідомого українського громадянства в Америці, а також на підтримку кредитових кооператив. Пожертви просимо надсилати до: Self Reliance Federal Credit Union, Acc. # 19296-00, 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

Замовлення на книжки на адресу: Publication Fundation "Ukrainian Book", 18 Briarwood Rd., Jersey City, N. J. 07305-1244.

Любов Дмитришин-Часто

Д-р Д. Боднарчук обраний крайовим командиром УАВетеранів

Чарівно-романтична Ніяґара привітала учасників 48-ої Крайової Конвенції Українських Американських Ветеранів надзвичайно гарною погодою. Це, без сумніву, мало позитивний вплив на хід чотириденної Конвенції, що у вислідi стала однією із найпродуктивніших конвенцій нашої організації.

Четвер, 14-го вересня був призначений для реєстрації делегатів і гостей, оформлення в готелі і для призначення комісій. Вечером, після відвідин чудово освітленого Ніяґарського водоспаду, почались традиційні відвідини делегатів і гостей кожної станиці. Колись, коли ми приїжджали на конвенції з родинами, включно з дітьми, це були родинні (нашої ветеранської родини) відвідини. Сьогодні, ті діти, котрі ще так недавно своїм „співом" заглушували наші розмови, після служби в збройних силах Америки, вже самі продовжують конвенційні традиції Українських Американських Ветеранів.

У п'ятницю, 15-го вересня, о годині 9-ій ранку крайовий командир Мирослав Маланяк офіційно, із всіма приписами і церемоніями, відкрив 48-му Конвенцію УАВ. Після відкриття почались звітування членів Крайової екзекутиви, за працю якої звітував Крайовий командир М. Маланяк. Він, між іншим підкреслив, що наладнано зв'язок з Білим Домом у Вашінґтоні, у висліді якого нас було запрошено на декілька зустрічей президента Америки з представниками американських ветеранських організацій, як також на зустрічі Президента, чи його представників з представниками української спільноти в Америці. Справа Крайового чартеру для нашої організації „застрягла" в одній із Конґресових комісій, але є познаки, що незадовго вона буде представлена на розгляд Конґресу. Також звернув увагу присутних на працю Крайової екзекутиви і поодиноких станиць у допомозі Україні, особливо в ділянках достави в Україну медикаментів, різних медичних обладнань, візочків для ветеранів-інвалідів медичної літератури, тощо. „І хоч ми, бувші вояки американських збройних сил, присягали вірність Америці і проливали кров за неї, то ніколи не забудемо нашої неньки-України", закінчив командир Маланяк.

Звіти членів Крайової екзекутиви заповнили ранню сесію конвенції. Всі вони в більшій або меншій мірі доповняли звіт Крайового командира.

Після полуденку почали працювати комісії: Верифікаційна (Михайло Венґрин — голова), Контрольна (Петро Капітанець — голова), Статутова (Едвард Зетик — голова), Конвенційна (Степан Шевчук — голова), Членська (Михайло Демчук — голова), Історично-дослідна (Д-р Дмитро Боднарчук — голова), Резолюційна (Василь Ліщинецький — голова), Приписів і Церемоній (Григорій Полчій — голова), Фінансова (Роман Раковський — голова), Суспільної опіки (Богдан Самокишин — голова) і Номінаційна (д-р Василь Лучків — голова). Кожна комісія складалась з найменше трьох делегатів.

У п'ятницю вечером мали ми надзвичайно милу несподіванку. Наша 23-тя станиця з Баффало запросила всіх учасників конвенції на товариський вечір. До пізна дзвеніли пісні, переплітані спогадами, здавалось ще так недавнього воякового життя.

У суботу рано, 16-го вересня, почали звітувати комісії. Вони в більшості понували, щоб наша організація посилила працю на зовнішньо-суспільному відтинку і також на відтинку американсько-українських відносин. Ствердженo, що вже навіть досить багато зроблено у цих ділянках, а при добрій волі і наполегливості членства, можна зробити ще більше. Після вичерпних дискусій, звіти комісій прийнято без великих змін.

Однією із найбільш маркантних точок конвенції було створення Стипендійного фонду і Стипендійної комісії. Ініціятивна група (Михайло Демчук — голова, Дмитро Боднарчук, Стефан Віхар, Василь Лучків і Роман Раковський — члени) представили конвенційним нарадам проєкт Стипендійної комісії, її завдання і вимоги. Після довшої дискусії проєкт прийнято одноголосно. Ініціятивну групу перетворено у Стипендійну комісію і створено позицію директора Стипендійного фонду при Крайовій команді УАВ.

Після полуденку голова Номінаційної комісії Василь Лучків представив присутнім листу кандидатів до нової Крайової команди. У висліді голосувань, такі члени увійшли до Крайової Екзекутиви УАВ: д-р Дмитро Боднарчук, Крайовий командир, д-р Василь Лучків, Головний секретар, члени Екзекутиви: Степан Шевчук, Матвій Козяк, Михайло Венґрин, Мирон Капустій, Петро Капітанець, Мирослав Прийма, Богдан Самокишин, Михайло Демчук, Василь Ліщинецький, Мирослав Маланяк, Герольд Бохонко і Юрій Мізюк.

Новообраний Крайовий командир подякував присутнім за довір'я і заявив, що працюватиме, в першу чергу, над збільшенням членства нашої організації. Одночасно з конвенцією УАВ відбула свою конвенцію жіноча допоміжна ланка УАВ (Ladies Auxsiliary of UAV). Заснована 1974 року, жіноча ланка безперервно допомагає у праці матірної організації — Українських Американських Ветеранів.

Провідницями-президентами були, такі відомі в нашому суспільстві жінки як Розалія Полчій, Ольга Люпа, Лора Пелляк і Ольга Венґринович. Цього року провід організації перебрала знову Розалія Полчій, а до управи увійшли: Ірина Прийма, Анна Безкоровайна, Ольга Венґрин, Гафія Дусанеко, Анна Мекалун, Павлина Пендер, Джін Ельник, Альберта Байтінґер, Амелія Березовська, Галина Драбик і Ольга Поп.

Зліва: д-р Д. Боднарчук, полк. С. Криворучко і д-р Василь Лучків.

У суботу вечером, в парафіяльній залі української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Кенмор, Н. Й., відбувся конвенційний бенкет. Перед бенкетом відбулося заприсяження новообраних Крайових Екзекутив Українських Американських Ветеранів і їм допоміжної жіночої ланки. Запрошений на бенкет амбасадор України д-р Юрій Щербак був зайнятий підготовкою приїзду прем'єр-міністра України Євгена Марчука до ЗСА і на бенкеті його заступав військовий аташе України полковник Сергій Криворучко, який виголосив святочну доповідь.

На бенкеті було присутніх понад 250 осіб, включно із представниками місцевих церков (української католицької та української православної), українських ветеранських, молодечих, суспільно-громадських і політичних організацій. Після бенкету, відбулась забава при звуках оркестри „Зоряна Ніч".

Василь Лучків

Українсько...

(Закінчення зі стор. 1)

— В якому характері ви берете участь в тих сесіях?

— Я брав участь досі в усіх сесіях, як директор програм з міжнародної політики та безпеки. У кожному комітеті є дві групи, які з'їжджаються залежно від програми сесій, нараджуються, вимінюються поглядами, а відтак як треба, виносять постанови, які стараються перепровадити в життя.

— Коли однак гляну на список учасників цієї третьої сесії, то він спирається зі сторони американської не так на представниках Уряду, як на впливових особах в політиці та бизнесі. Але українські учасники, за виїмком голови Консультативно-дорадчої ради України д-р Богдана Гаврилишина, це у великій більшості члени Уряду?

— Так воно зовсім не є, а втім учасники і члени робочих груп зміняються. Тепер на сесії були: д-р Б. Гаврилишин, Борис Соболєв, заступник міністра фінансів України, Олег Таранов, голова Комісії ВР України з питань економічної політики та управління народним господарством, Дмитро Табачник, голова Адміністрації Президента, Б. Тарасюк, амбасадор в Бельгії, Володимир Василенко, амбасадор для спеціяльних доручень і двоє підприємців Світлана Огаркова і Сергій Оксанич. Крім того є ще представники робочих груп, яких діяпозон широкий. Тим разом з української сторони був ще присутнім амбасадор України в ЗСА д-р Юрій Щербак. Із американської сторони на цій сесії були розуміється як звичайно Збіґнєв Бжезінскі, господар зустрічі Малком Форбс, Генрі Кіссінджер, Джордж Сорос, Френк Карлуччі, голова компанії „Карлайл Ґруп" Ричард Р. Берт, голова Інтернешенел еквіті партнерс, Майкл Джордан, голова корпорації Вестінґавз електрик, і ген. Джан Ґелвин, декан школи ім. Флечера міжнародного права і дипломатії.

— Вже із цього вирахування вами учасників засідання можна відчути важливість таких розмов та зрозуміти як вагомі є висновки, що виходять із них.

— Ці висновки це радше рекомендації, що їх учасники приймають. Але головне, щоб були позитивні наслідки у праці. У всіх тих нарадах не йдеться так про допомогу Україні фінансово, як про можливості конкретної праці, обміну досвідом, товарами. Ось це засідання, що саме закінчилося винесло ряд рекомендацій щодо безпеки України та її стосунків із сусідами і Заходом, про промислові інвестиції в Україну, про це як пожвавити торгівлю зі західніми країнами і т. п. Але повні висновки ви отримаєте згодом, бо звичайно їх присилають усім учасникам засідання, а також на використання для преси.

(Ми отримали підсумки англійською мовою після відвідин П. Жовніренка і вони були поміщені в „Українському Тижневику" ч. 50 з 10-го грудня).

— Як це сталося, що ви берете участь в усіх засіданнях того виїмкового Консультативного комітету та ще й маєте таке відповідальне завдання?

— Я по званні економіст із міжнародних питань, закінчив студії в Москві, а тепер стараюся допомогти у зібранні людей, що своїм знанням можуть вложити багато в піднесення престижу України. Тут йдеться так про безпеку України, як держави, як і про внутрішній розвиток, реґіональні проблеми та все, що допоможе до сильної нашої батьківщини. Бо якщо вона не спроможна такою бути, це провокує населення до спротиву. А силу розуміють так мешканці держави, як і її сусіди. Тому нам не можна схилятися.

— Чия в тому найбільша заслуга і що думаєте найбільше корисне у працях комітету?

— Тут безумовно найбільша заслуга З. Бжезінського, який був ініціятором наших нарад. А вони вже досі зуміли відвернути трохи око з Росії на Україну і на її потреби. Це вже перший важливий крок вперед. І бачимо, що впливові американці почали сильніше цікавитися економічним розвитком України, її потребами щоденними і загальними. Чому не можна поєднати ковбасу з державою? Допомагати в обох напрямях? Це може дуже упрощення проблем, але корисне. Головне, щоб продовжати такі корисні діялоги. Їхній успіх також в тому, що навіть впливові особи, які беруть в них участь, виступають відтак у записках як анонімні, просто учасник ч. 1, ч. 2 і так дальше.

Теперішня третя сесія була дуже успішна і я надіюся, що четверта, заплянована на весну в Києві, буде продовжати конкретні справи далі, а ми лише будемо користати зі знання і досвіду учасників-американців та їхньої помочі у всіх важливих ділянках потрібних до втримання держави на початку її існування. Ми маємо великий натиск різних ворожих чинників, ось хоча б в ділянці української мови, як урядової і державної, і навіть тут треба нам поради та допомоги.

ЦІНА ПОСИЛКИ КНИЖКИ — 2 ДОЛ.

В інтерв'ю, що появилося у ч. 228 „Свободи" з 1-го грудня п. з. „Людина, що хоче говорити правду", у вміщеній на кінці інформації про книжку Євгена Стахіва „Крізь тюрми, підпілля і кордони" пропущено, що посилка книжки виносить 2 дол., які треба дорахувати до ціни. — **Ред.**

АНГЛІЙСЬКА ДЕРЖАВНА компанія „Бритіш енерджі" відмовилася від будівництва нових атомових електростанцій на території Великобританії. Керівники компанії скасували проєкти спорудження АЕС у Сайзвеллі і в Гінклі, на здійснення яких, згідно з висновками експертів, треба було витратити щонайменше 5 блн. фунтів стерлінґів. Станції на ядерному паливі продукуєть 30 відсотків електроенерґії в країні. Згідно з плянами англійського уряду, „Бритіш енерджі", в числі інших ядерних компаній, невдовзі перейде у приватні руки.

40-ліття хору „Дніпро" в Клівленді

Ювілейний концерт, присвячений 40-літтю хору „Дніпро", відбувся 9-го грудня, в суботу, в залі собору св. Володимира в Пармі, Огайо. Його відкрив довголітній голова, член Капели Бандуристів ім. Шевченка Олег Мороз.

Хор організовано 31-го вересня 1955 року, ініціятором цієї гідної справи був Орест Євген Садовський. Хор „Дніпро" постав на незалежній базі, а членами його були люди без огляду на конфесійні і політичні переконання. Зпочатку хор начисляв 37 осіб. Виступав успішно на концертах і імпрезах, в радіо та телевізії, перед українською та чужомовною публікою, роз'їжджав з концертами по більших осередках ЗСА і Канади. Співали в різних голосових конфігураціях: як мішаний хор, як чоловічий або жіночий, переважно при акомпан'яменті фортепіяну, а також і оркестри. У 1959 році „Дніпро" увійшов до Союзу хорів ЗСА. В 1964 році співав у Вашінґтоні, з нагоди посвячення пам'ятника Шевченкові. Головами хору були напереміну інж. Трашньовський, мґр Гордійчук, д-р Голубець і від 1976 року — інж. Олег Мороз. Виступали з хором і визначні солісти, як, наприклад, співачка Андреадіс та інші. Хор видав альманах, власні платівки.

Євген Садовський диригував хором протягом 32 років, а його заступниками свого часу були д-р Дмитро Павлишин, маестро Ласовський та Борис Садовський (син). Маестро Садовський є також композитором, створив багато обробок пісень різних жанрів, є дяковчителем в катедрі церкви св. Йосафата в Пармі. Він також керував славним чоловічим хором "Ватра", який у повоєнних часах вславився своїми виступами у Швайцарії, Німеччині, Австрії та Канаді.

З відходом Є. Садовського на пенсію хор припинив свою діяльність на деякий час, але тепер під кермою нових диригентів, Ани Келлер та Оксани Боднарчук, відроджується.

Програму ювілейного концерту можна поділити на чотири засадничі частини: виступ мішаного хору „Дніпро" з піяністкою Лярисою Чернецькою, її фортепіянове сольо. Після висвітлення монтажу про діяльність хору — товариська зустріч. Хористи у гарних вишиваних строях почали піснями „В гаю зелененькім", „Дніпро реве", та „Наш стяг" під дириґентурою А. Келлер і під акомпаніямент Л. Чернецької. Опісля піяністка відіграла декілька українських народних пісень.

О. Мороз повідомив, що за 40 років 350 членів — хористів перейшло через хор, 50 з них вже померли. Замість однохвилинної мовчанки в пам'ять померлих хор відспівав релігійну пісню, композиції Садовського, „Достойно є", а присутні, стоячи слухали цей глибоко зворушуючи твір.

Далі хор, вже під батутою дириґентки Оксани Боднарчук, відспівав пісні „Чепурчик", „Сонце низенько" і „Стелися барвінку". Єдиним солістом хору був Віктор Богуславський — баритон.

Хочемо побажати хорові „Дніпро" активніше поповнювати членство новими, молодими хористами добитися ще більших творчих успіхів.

Д-р Володимир Боднар

О. д-р Л. Гузар...

(Закінчення зі стор. 1)

року є протосинкелом Львівської Архиепархії УГК-Церкви, членом Крилосу Львівської Архиепархії, Архимандритом монастиря св. Теодора в Колодівці, Тернопільської области.

Іван Хома народжений 1923 року у Хирові Самбірського району Львівської області. Українець, громадянин Італії, закінчив Перемиську гімназію. Під час Другої світової війни разом з Мирославом Марусином дійшов пішки до Італії і 1946 року став питомцем Колеґії св. Йосафата, здобув докторат з Богословія у Папському урбанському університеті в Римі. Висвячений 29-го червня 1949 року, секретар Архиєпископа Івана Бучка (25 літ), разом з о. М. Марусином, секретар і канцлер Патріярха Й. Сліпого (20 літ), був ректором Колеґії св. Софії, ректором Українського Католицького Університету в Римі, основник музею і архіву Патріярха Й. Сліпого, протосинкел Львівської Архиепархії УГКЦеркви від 1982 до 1985 року, член Крилосу Львівської Архиепархії від 1978 року, голова Т-ва „Св. Софія" в Римі, радник журналу „Богословія".

У ЗВІТІ СВІТОВОЇ туристичної організації стверджується, що найбільш туристичною нацією в світі є німці. Наприклад, в 1994 році вони здійснили 77 мільйонів виїздів за кордон. У першу трійку найбільш „рухливих" націй входять, крім німців, американці (44.3 мільйона виїздів) та англійці (38.8 мільйона). За ними йдуть голляндці, італійці, канадці, французи і японці. Останні зате є найбільш щедрими туристами. Країною, яка приваблює найбільшу увагу закордонних туристів, залишається Франція: її щороку відвідують 60 мільйонів осіб. Далі йдуть З'єднані Стейти Америки, Еспанія та Італія. В Азії першість утримує Китай, на Близькому Сході і в Африці — Єгипет та Південно-Африканська Республіка, в Латинській Америці — Мехіко. Найбільший дохід від туризму мають все ж таки ЗСА: 60 блн. дол. річно, що в 2.5 раза більше, ніж одержує Франція.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

ПОВТОРЕННЯ І ПІДПИС ПІД ДОПИСОМ

Як відомо, друкарня „Свободи" від деякого часу вводить нову комп'ютерну систему друкування, яка час від часу справляє несподіванки і друкарям і читачам. І так в число „Свободи" з суботи, 9-го грудня, попали короткі новинки з України, які друкувалися у п'ятницю. А з числа „Свободи" з 14-го грудня комп'ютер забрав собі підпис з-під допису про ансамбль „Горяни" в Лос Анджелесі. Його автором є Ігор Лесик. — **Ред.**